

αὐλήν, ἀνεγείρας μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, ἐπέθη τῆς ἀμάξης, ἀφ' οὗ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸν Πήγασιν, καὶ ἀνεχώρησε.

IZ'

Τὰ πάντα μεταβάλλονται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὁ δὲ συρμός τὰ πάντα υποβάλλει εἰς τοὺς νόμους αὐτοῦ, τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀστυνομίαν, ἣν ἄλλοτε ἔκαμνον μεθοδικῶς, διοικητικῶς, συμφώνως μὲ κανόνας ἀμεταπτώτους. Οἱ μεταμφιεσμοὶ ἦσαν προδιαγεγραμμένοι, καὶ ὁ τύπος μυστικοῦ ὑπαλλήλου, μεταμφιεσμένου εἰς κομψομένον, εἶχε καταστῆ κλασικός. Ἡ φενάκη καλῶς προσηρμοσμένη, αἱ παρὰ γναθίδες καλῶς κεκολλημέναι, ὁ λευκὸς λαιμοδέτης, τὸ μὲ χρυσὰς πόρπας καὶ μὲ ἀριστεῖον ἐπὶ τῆς κομψοδόχης κυανοῦν ἱμάτιον, ἀπετέλουν τὸ ἄκρον ἄνωγον τοῦ μεταμφιεσμοῦ.

Ἡδὴ τὰ πάντα μετέλλαξαν, καὶ οἱ σημερινοὶ ἀνιχνεύονται δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ἀρχαίου συστήματος, περισσότερον ἀφ' ἑσῶν οἱ τοκογλύφοι τῶν ἡμερῶν μας, οἵτινες ἔχουσιν ἵππους, ἀμαξάν καὶ θεωρεῖται εἰς τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα, δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς δανεῖζοντας μὲ μνηστῆρας χρεωλίσιοι, οἵτινες, εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν, ἐφόρου περισκελίδας ἐπιδιωρθωμένους καὶ κατῴκουν εἰς τρώγλας· ἀνεγνώρισαν ἤδη ὅτι ὁ πρῶτος ὅρος ἐπιτυχίας δι' ἕνα κατὰ σκοπόν εἶνε πρῶτον νὰ μὴ φαίνεται ὅτι εἶνε τοιοῦτος, καὶ δεύτερον ν' ἀπομιμῆται ἐπιτυχῶς· ὅχι μόνον τὸν ἱματισμόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τρόπους ἔτι τοῦ προσώπου ὅπερ θέλει νὰ ὑποκριθῇ. Πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δῆγμα τοῦ ἀπομιμουμένου προσώπου, καθὼς λέγουσι εἰς τὸ θέατρον, ἔνθα γνωρίζουσι ἐπίσης νὰ μεταμφιέζωνται. Καὶ ἵνα ἐξαπατήσῃ, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἔχει ὀλιγωτέρας τοῦ ἡθοιοποιοῦ εὐκολίας. Δὲν ἔχει τὸν φωτισμόν τοῦ προσκηναίου, τοὺς θώμιγγας, τὰς καταπακτάς, καὶ περιπλέον κοινόν, ὅπερ ἐπιθυμεῖ τὴν αὐταπάτην.

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ δὲν δύναται νὰ ἐργασθῇ μακρόθεν. Ὑποχρεοῦται νὰ ἔλθῃ ἀντικρὺς τοῦ ἀνθρώπου, ὃν θέλει νὰ ἐξαπατήσῃ, καὶ κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ὁ ἀνθρωπος οὗτος δυσπισσεῖ. Ὅθεν εὐνόητον εἶνε ὅτι, ὑπὸ τοιούτους ὅρους, τὸ λευκόν, τὸ ἐρυθρόν, ἡ ψευδὴς κόμη, ἡ ψευδὴς γενειάς, αἱ πλαστικαὶ κομψότητες, τὰ φαντασιώδη παράσημα, ὅλα ταῦτα μέτριον παρέχουσιν ὄφελος, ἀντὶ ἀνυπάρκτων ἐπιδείξεων, πρέπει νὰ παρουσιάζῃ σπουδαίους ἐγγυήσεις, ἀληθινὴν κατοικίαν, εὖ πορον οἶκον, βίαν τακτικόν, τοῦλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν, καὶ ὄνομα ἐντιμὸν. Οἱ Σαίν-Βερτράν, Σαίν-Ροβέρ, Σαίν-Φερμέν, καὶ λοιποὶ ἄγιοι τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἀρχαίας ἀστυνομίας εἶνε σήμερον ὀνόματα τοσοῦτον κοινὰ καὶ τετριμμένα, ὥστε ὁ κατὰ σκοπὸν, ὅστις θὰ ἔκαμνε τὴν ἀνοησίαν νὰ περιβληθῇ δι' αὐτῶν, δὲν θὰ ἐβράδυνη νὰ καταστῇ ὑποπτος. Αἱ ἐκ τοῦ μαρ-

τυρολογίου ἐξαχθεῖσαι εὐγενεῖς αὗται καταγωγαὶ ἐγένοντο ἤδη πασίγνωστοι, καὶ ἵνα ἐργασθῇ τις, χωρὶς νὰ προσελκύσῃ τὴν γενικὴν προσοχήν, θὰ ἦτο ἑκατοντάκις προτιμότερον νὰ ὀνομάζῃται ἀπλῶς κύριος Μαρτίνος ἢ κύριος Λεγρὰν.

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΔΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Συνέχεια].

Ἡ μελωδικὴ τῆς φωνῆ εἰσέδῃ μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδιάς μου.

— Ἀ! αὐριον ἔχομεν ταχυδρομεῖον, καὶ πρέπει νὰ γράψω εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅχι, κακῶς εἶπον, κύριε, προσέθηκε θλίβουσα φιλικῶς τὴν χεῖρα τῆς Καρολίνας, ἡ πατρίς μου εἶνε ἐδῶ.

Διήλθον ὅλην τὴν ἐσπέραν θαυμάζων τὴν μορφήν τῆς, τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐγενῆ, τὸ παιδικόν τῆς ἦθος, τὰ ἀκαταμάχητα αὐτῆς θέλητρα. Δὲν ἦτο ὠραϊότης κανονική· ἀλλ' οὐδὲν εὐγενέστερον, οὐδὲν ἀγνότερον, οὐδὲν θελκτικώτερον τοῦ ἦθους αὐτῆς· ὁμοίαζε πρὸς ἀρτιφύες περικαλλὲς ρόδον. Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἦσαν μεγάλοι, τὸ βλέμμα τῶν ὅμως ἦτο οὐράνιον, διασχίζον τὴν μάλλον ἀναισθητὸν καρδίαν. Τὸ γλυκὺ μικρὸν στόμα τῆς ἐρωτικὰ προύκαλει φιλήματα, τὰ δὲ χεῖλη τῆς ἀνοιγόμενα ἀπεκάλυπτον δύο σειρὰς μαργαριτῶν. Ἡ λεῖα καὶ πυκνὴ κόμη τῆς, στεφανοῦσα εὐρὺ καὶ λευκότατον μέτωπον, κατέπιπτε χαριέντως ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς.

Οὐδέποτε εἶδον μαγευτικώτεραν καλλονήν, λευκότητά γλυκυτέραν. Δὲν ἀπηύδῃσα θαυμάζων αὐτὴν καὶ ἀκροώμενος τῶν λόγων τῆς, καὶ ὅτε κατέλιπον αὐτὴν ἡσθάνομην ἀόριστον, παρὰδοξον αἰσθημα τέρπον τὴν καρδίαν μου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ οἰκία τῆς μελλονύμφου μου ἐντελῶς μετεβλήθη τὴν φορτικὴν ἀτάξίαν, τὴν ἀσκοπον ταραχὴν διεδέχθησαν ἡ τάξις καὶ ἡ γλυκεῖα γαλήνη.

Ὅταν ἡ Μάγισ ἤρχετο μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς ἡ συνκναστροφὴ ἐφαιδρύνετο.

Ὁ πενθερός μου, ὅστις πρότερον καθ' ἐκαστὴν ἐσπέραν ἀπῆρχετο, ἔμενε τώρα εὐχαρίστως, φέρων ἐνίοτε καὶ φίλον τινα.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη οὐδόλως δυσηρέστησε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν.

Διευθύνουσα τὴν οἰκίαν ἡ Μάγισ ἐτίμα ὡς ἀνωτέραν τὴν μητρίαν καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐξετέλει τὰς διαταγὰς τῆς.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν πρὸς τέρψιν τοῦ πατρὸς, ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἔμελεν, οὐχὶ δύσκολα ἄσματα, ἅτινα βαρύνουν τὸν ἀκρατὴν, ἀλλὰ πε-

ριπαθεῖς στροφὰς ἀρρήτου γλυκύτητος. Εἴτα παρεχώρει τὴν θέσιν τῆς εἰς τὴν Καρολίαν καὶ ἐγκαρδίως ἐπῆναι τὰ ἀτελεύτητα αὐτῆς ἄσματα.

Δὲν ἤμην καθόλου ἄπειρος, ὥστε νὰ μὴ νοήσω ὅποια αἰσθήματα διήγειρεν ἐν ἐμοί· ἀλλ' οὐδέποτε ἡσθάνθην ὁμοίον τι· οὐδέποτε σφοδρότερον, ἀγνότερον πάθος κατέθελε τὴν ψυχὴν μου.

Πολλάκις κατεγέλασα τῶν μὴ δυναμένων νὰ νικήσωσι τὰ πάθη τῶν καὶ ἤδη ἔβλεπον ὅτι, ὡς αὐτοί, ἔσφαλλον. Ἐνίοτε ὅπως εὖρω τρόπον τινα πρὸς ἀντίστασιν, προσεπάθουν νὰ εὖρω ἐλαττώματά τινα τῆς Μάγισ· ἐνεθυμούμην τοὺς λόγους τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅτι ἦτο ψυχρὰ καὶ ὑπερήφανος, καὶ τῷ ὄντι, ἂν καὶ μεγάλῃν ἀγάπην πρὸς πάντας ἐξεδήλου, διετήρει ὅμως ψυχρότητα τινα προσβλητικὴν.

Καὶ ἄλλο τι ἔτι μάλλον μ' ἐτάρασσε. Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν ἀληθῶς ἡγάπα τὸν μνηστῆρά τῆς καὶ ἂν ἐπόθει ἔτι αὐτόν.

Ἡμέραν τινα ἐνόμισα ὅτι ἔλυσα τὸ ἀνιγμα τοῦτο· ἤμην παρὼν εἰς ὁμιλίαν τινα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· οἱ γονεῖς ἐπέπληττον αὐτὴν, διότι ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ πρὸς τὸν καταλιπόντα αὐτὴν μνηστῆρα, ὅστις τὴν προσέβαλλεν.

— Δὲν μὲ προσέβαλεν! ἀνέκραξεν ἡ Μάγισ· τοῦναντίον, μ' ἐξετίμησε πολὺ. Δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἀπατήσῃ, δὲν ἠθέλησε νὰ προσβάλῃ τὴν ἀγάπην μου, καὶ θὰ εὐγνωμονῶ εἰς αὐτὸν μέχρι θανάτου.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ἡ Καρολίνα, ἂν τὸν ἡγάπα, ὡς ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν μνηστῆρά μου — καὶ μ' ἐνηγκαλίζετο — δὲν θὰ ἐσπευδες τόσον ν' ἀφήσῃς αὐτόν.

— Ὅσον περισσότερον τὸν ἡγάπων, εἶπεν ἡ Μάγισ κάτω νεύουσα τὸ βλέμμα, τόσον θὰ ἐφοβούμην νὰ καταστήσω αὐτὸν δυστυχῆ.

— Διατί, ὑπέλαβεν ἡ μητρίαν, θὰ καθίστας αὐτὸν δυστυχῆ; Ἦτο μνηστῆρ σου, ἡδύνασο νὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του· θὰ ἐξετέλεις τὸ καθήκόν σου καὶ ἐκεῖνος δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγαπήσῃ.

— Δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ μὴ μ' ἀγαπήσῃ! θὰ ἐξετέλουν τὸ καθήκόν μου! ὦ! ὅχι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶνε τοῦτο ἀδύνατον. Δὲν ἤρκει νὰ ὑποσχεθῶμεν ἀμοιβαίως ὅτι θὰ ὑπερέμενον τὴν αὐτὴν τύχην. Δὲν εἶνε τοῦτο πολὺ δύσκολον. Καρτερικῶς νὰ φέρῃ τις τὰ δεινὰ τοῦ βίου, ν' ἀποφεύγῃ τῶν αὐτῶν ἡδονῶν, νὰ ἐμφορῇται τῶν αὐτῶν ἐπιθυμιῶν, νὰ συγχωρῇ καὶ νὰ παραβλέπῃ τὰ ἐλαττώματα προσφιλοῦς προσώπου, ν' ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ ἄλλου δὲν δύναται, ἂν τὴν καρδίαν ἀγνὸς δὲν συνοδεύῃ ἔρως μετὰ τῆς ἀγαπωμένης γυναικός.

Εἴτα, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς κατεφίλησεν αὐτὴν κλαίονσα.

— Συγγνώμην, ἂν ὠμίλησα ζωηρῶς, δὲν δύναμαι ὅμως ν' ἀκούω τὸν Χένιγκ διαβαλλόμενον.

— Τὸν ἀγαπᾷ, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, καὶ ἡ καρδιά μου συνεθλίβετο.

— Ἀκουσον, Μάγια, εἶπεν ὁ πατήρ, κλῆρὸν τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτήν, δὲν δύναμαι ἀταράχως νὰ ἐνθυμῶμαι τὸν νέον ἐκείνον· δὲν εἶμαι γέρων· ἀλλὰ κύτταξε τὴν κόμην μου, ἕνεκα τῆς ἀπιστίας του ἐλευκάνθη.

— Ω! ἀγαθὲ μου πατέρα! ἀνέκραζεν ἡ Μάγια ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του, καλὲ μου πατέρα! ἐγὼ πταίω.

— Ὅχι, ἀγαπητὴ μου, δὲν πταίεις, σὺ ἔπραξας τὸ καθήκον σου ἀξιοπρεπῶς.

— Καὶ τί ἄλλο ἡδυνάμην;

— Καὶ ὅμως σ' ἐλύπησε πολὺ, εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

— Ναί, κατ' ἀρχὰς· εὐθὺς ὅμως ἐνόησα, ὅτι ἡ λύπη προήρχετο ἐκ τῆς προσβληθείσης ὑπερηφανίας μου. Σήμερον αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστῶ τὸν οὐρανόν.

— Δὲν τὸν ἀγαπᾷ, εἶπον κατ' ἐμαυτόν.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης, ὁ πατήρ ἐψιθύρισε παρατηρῶν αὐτήν:

— Ἀ! δυστυχῇ μου κόρη! νομίζω, ὅτι τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη.

Καὶ τότε κατελήφθη ὑπὸ ἀθυμίας ἀνεκφράστου.

Ἄλλο σποδὸν μετ' ὀλίγον μοι κατέδειξεν ὁπότε ἰσχυρὸς ἦτο ὁ δεσμός, ὁ συνδέων με μετ' αὐτῆς.

Δὲν ἐλησμόνουν τὴν δοθεῖσαν τῷ Ἀντωνίῳ ὑπόσχεσιν· νέας ὅμως καθ' ἐκάστην εὕρισκον προφάσεις, ἵνα μὴ ἐγχείρισω τὴν ἐπιστολὴν του· ἐκτὸς τούτου μοι ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ εὗρεθῶ μόνος μετὰ τῆς Μάγιας. Πολλὰκις ὅμως εἶπον ἐνώπιόν της τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μου. Αὕτη μοι εἶπεν, ὅτι πολὺ εὐγνωμονεῖ εἰς αὐτόν, προθύμως συνδραμόντα τὸν θεῖόν της κατὰ τὴν ἀσθένειάν του.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ Καρολίνα μετὰ τῆς μητρὸς ἐξῆλθον πρὸς περίπατον καὶ ἡ Μάγια ἔμεινε μόνη εἰς τὴν οἰκίαν, ἀπεφάσισα νὰ ἀνακοινώσω αὐτῇ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀντωνίου.

Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐκφράσω τὴν ἀγωνίαν τὴν καταβιβρώσκουσιν τὴν καρδίαν μου;

Ἄν ἡ Μάγια συνεκινεῖτο, ἂν ἐδέχετο τὸν ἔρωτα τοῦ φίλου μου;

Ἐσκέφθην ὅτι δὲν ἦμην ὑποχρεωμένος εἰς τὸ τρομερὸν αὐτὸ διάδημα, καταστρέφων τὰς γλυκυτάτας τῆς ζωῆς μου ἐλπίδας.

Ἐκ τούτου ἐνόησα τίνας ὀλεθρίους παύθους παίγνιον ἐγενόμην εἰς ἀχανὲς ὀλισθαίνων βάραθρον.

Ἀπὸ τίνος ἤδη χρόνου δὲν ἡδυνάμην νὰ κρατήσω ἐμαυτόν.

Ἡ ἀφελὴς χάρις, ἡ περικοσμοῦσα τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῆς Μάγιας, τοιαύτην ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἑλλειψιν ἀβρότητας τῆς Καρολίνας, ὥστε ἡ ἰδέα ὅτι ἔπρεπε νὰ συζευχθῶ διὰ βίου μετὰ τῆς ἀγαθῆς, πλὴν ἀμαθοῦς καὶ ἀναισθήτου ταύτης νεάνιδος, μοι ἐνεποίει φρίκην.

Παντὶ σθένει προσεπάθουν νὰ κρατήσω

τὴν ὀργὴν μου ὅτε ὀλοκλήρους ὥρας ἐστήριζετο ἐπ' ἐμοῦ ἢ ὅτε ἐπῆδεν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπ' ἐμοῦ.

Αἱ τοιαῦται τῆς ἀγάπης ἐνδείξεις, ἀπρεπεῖς ἐνώπιον ξένων, θανάσιμον μοι ἐνεποιοῦν ὀδύνην, τῆς Μάγιας παρούσης.

Καὶ αὕτη βεβαίως ἐλυπεῖτο διὰ τοῦτο, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὕρισκε πρόφασιν καὶ ἐξήρχετο τοῦ δωματίου. Ἐγὼ δὲ ἐφκινώμην γελοῖος πρὸς μεγίστην μου ἀπελπισίαν μου· τότε ἡ Καρολίνα μὲ παρετῆρει ἔκθαμβος καὶ περιαλγῆς καὶ ἐγὼ ἔκτειρον ἐμαυτόν τε καὶ ἐκείνην.

Ἐν τούτοις δὲν ἡδυνάμην πλέον ἐπὶ εὐλόγῳ προφάσει νὰ ἀναβάλω τὸν γάμον· ἄνευ τῆς ἐγκρίσεώς μου ὤρισαν τὴν τελετὴν αὐτοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπιόντος χειμῶνος.

Ἡ προῖξ τῆς Καρολίνας ἡτοιμάζετο καὶ ἔβλεπον περίλυπος τὴν Μάγιαν πρὸς τοῦτο ἐργαζομένην.

Ὅστις δὲν εὗρεθῇ ἐν ὁμοίᾳ ὀδυνηρᾷ καταστάσει δὲν δύναται νὰ νοήσῃ τὴν λύπην καὶ τὴν ἀγωνίαν μου.

Ἀγνοῶν ὁποῖον ἄγιον νὰ ἐπικαλεσθῶ, ἀπεφάσισα ν' ἀπέλθω ἐπὶ τινα χρόνον εἰς ξένην γῆν, ἵνα τοῦλάχιστον ἀπαλλαγῶ τοῦ ὀδυνηροῦ θεάματος, ὅπερ μὲ κατέθλιβε.

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου θὰ ἔλεγον εἰς τὴν Μάγιαν περὶ τοῦ Ἀντωνίου, ἀφιέμενος εἰς τὸ ἔλεος τῆς Θεῆς Προνοίας.

Τῇ ἐπομένῃ ἦλθον πρὸς τὴν Μάγιαν καὶ εὗρον αὐτὴν μόνην.

Ἡ ταραχὴ μου ἦτο μεγάλη, ἡ καρδιά μου ἐπάλλετο σφοδρῶς.

Ἡ Μάγια, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἰδοῦσα τὴν συγκίνησίν μου ἐδείκνυε μέγα ἐνδιαφέρον, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνίου, ἡρυθρίασε καὶ μοι εἶπε:

— Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτήν. Ἐπίστευσα ὅτι ὁ κύριος Β* μὲ ἡγάπα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἀγαπήσω...

Ἐκράτουν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου μου, ἣν ἐνεχείρισα πρὸς αὐτήν.

Ἐκείνη δὲν ἐκινήθη ἵνα τὴν λάβῃ.

— Τοῦλάχιστον δὲν θ' ἀναγνώσετε τί γράφει;

Ἐτείνε τὴν χεῖρα, ἀλλ' εἶτα:

— Ὅχι, ὑπέλαβε, δὲν θὰ μοι ἔγραφεν ἂν ἐγνώριζε τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά μου· δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν καὶ ἀποποιουμένη ταύτην ἀποδεικνύω εἰς τὸν κύριον Β* ὅτι τὸν ἐκτιμῶ πολὺ.

Ὁ τρόπος δι' οὗ ἔλεγε τὰς λέξεις ταύτας, τὸ ἀπαστράπτειν ὑπὸ τῆς καλλονῆς πρόσωπόν της, ἡ χαρὰ ἣν ἠσθάνθη, διότι ἀπέριψε τὴν αἰτησιν τοῦ Ἀντωνίου, τοιοῦτον συνεκίνησαν τὴν καρδίαν μου, ὥστε θὰ ἐρριπτόμην εἰς τοὺς πόδας της, ἂν δὲν εἰσῆρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πατήρ της.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς..... 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα (τόμοι 2)..... δρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

«Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail..... δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν..... Δρ. 4,50 [4,70]

«Ἐθελθίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλέν..... Δρ. 4,70 [4,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανά [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἑβερ, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτη, Ἰ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2 [2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστὸρ. δραματικώτατον Ξαβιὲ - δὲ - Μοντεπὲν, ἀρτί ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]

«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγείρου)..... Δρ. 4 [4,30]

«Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὸ Τριακοσιᾶδρχμον» Ἑπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... Λεπ. 50 [60]

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ένυ λη. δρ. 3. (3,30)

«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίτση Δρ. 4,50 [4,80]

«Ἐρως καὶ Σα», Ἀθηναϊκαὶ Εἰκόνες ὑπὸ Αἰσώπου..... δρ. 4 [4,40]

«Τὰ Δύο Ἀκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 4,50 [2]

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Περπλιανώμενος» Α. Σούτσου..... Λεπ. 50 (60)

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Βαθυλὼνία», Βυζαντίου..... Λεπ. 50 (60)

«Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... Λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκριφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίτση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διὰβολο - Σίμων», μυθιστορία Pouson - De Terrail..... Δρ. 4,50 (4,70)